

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8847/2024
13.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Небојша Симић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за осигурање „АМС ОСИГУРАЊЕ“ АДО Београд, чији је пуномоћник Милош Шуловић, адвокат из ..., ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3144/23 од 08.11.2023. године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3144/23 од 08.11.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3144/23 од 08.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 4613/213 од 29.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој исплати на име накнаде материјалне штете коју је претрпела дана 22.03.2015. године на свом путничком моторном возилу регистарских ознака ... износ од 636.432,00 динара са законском затезном каматом од 18.04.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој исплати на име накнаде материјалне штете због плаћеног шлепања путничког моторног возила регистарских ознака ... износ од 32.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.03.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 66.900,00 динара са каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3144/23 од 08.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиле на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле за накнаду материјалне штете проузроковане кривичним делом, због застарелости потраживања тужиле, применом члана 377. Закона о облигационим односима, с обзиром на то да је тужила поднела тужбу за накнаду материјалне штете по истеку четири године од дана када је штета причињена, као апсолутног рока застарелости кривичног гоњења сходно члану 103. став 1. тачка 7) КЗ, а тужила је тек у жалбеном поступку навела да је у кривичном поступку истакла имовинскоправни захтев за накнаду тражене штете. С обзиром на наведено, а имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку, по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права. Питање застарелости потраживања накнаде штете према члану 377. Закона о облигационим односима довољно је разјашњено у судској пракси, а нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој парници донели одлуку у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, по коме, када је од дана извршења кривичног дела протекло двоструко време прописано Законом за застарелост кривичног гоњења, наступа и застарелост потраживања накнаде штете проузроковане тим кривичним делом.

Са напред наведених разлога, применом члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је 30.09.2019. године, а преиначена 26.04.2023. године. Вредност предмета спора је 668.432,00 динара.

С обзиром на то да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно преиначења тужбе, то следи да ревизија тужиле није дозвољена, са којих разлога је Врховни суд, применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић